

[Carl Petersen.]

eller lige så nært svogerskab eller adoptionsforhold.“

Jeg synes ærlig talt, at der i denne formulering er taget alle de hensyn, der bør tages med henblik på, at boniteringsmændene ikke kan optræde partisk til nogen af siderne.

I den nye formulering af lovens § 21, stk. 3 — det er lovforslagets § 4 — hedder det:

„Ingen af de to boniteringsmænd, som i forening udfører en forretning, må være part i sagen eller personlig interesseret i dennes udfald eller være beslægtet eller besvogret med nogen af parterne i op- eller nedstigende linje eller i sidelinjen så nær som søskendebørn eller være en af parternes ægtefælle, værge, adoptiv- eller plejefader, adoptiv- eller plejebarn.“

Jeg synes nok, man har fået det hele med, og det er selvfølgelig klogt, men det kunne jo næsten se ud, som om boniteringsmændene havde en funktion af meget større betydning, end jeg synes man kan tillægge den.“

Det hedder videre i sidste punktum af lovforslagets § 4:

„Samme habilitetskrav gælder den landinspektør, som ifølge § 22 leder forretningen.“

Jeg kunne godt ønske, at den højtærede minister i udvalget — eller måske allerede her — ville give en antydning af motiveringen for, hvorfor man strammer disse regler.

Det sidste lovforslag, vi har til behandling, vedrører ændringer i loven om landbrugsejendomme. Det er begrundet i, at det kriterium, der ifølge loven bestemmer, om en ejendom skal noteres som landbrugsejendom eller ikke, nu er blevet uanvendeligt. Loven foreskriver, at mindstestørrelsen for ejendomme, der skal henregnes til landbrugsejendomme, skal være 1 ha geometrisk mål og 1 000 kr.s grundværdi. Denne bestemmelse fandtes allerede i loven af 1925, og til trods for den stærke stigning, der har været i grundværdierne siden da, har man bibeholdt den 1 000 kr.s grundværdi, når det skulle afgøres, om en ejendom skulle henregnes til landbrugsejendomme. Da de 1 000 kr. i 1925 havde en vis relation til prisen på 1 ha, var dette tal dengang rigtigt, medens det slet ikke svarer til hektarprisen

nu, da vurderingerne er sat op. Derfor foreslås det, at en sådan ejendom skal være på 1 ha og 2 000 kr.s grundværdi, for at den kan noteres som landbrugsejendom.

Der er foruden denne ændring, som er den væsentligste, foreslået andre småændringer, som er nødvendiggjort af den udvikling, vi har gennemgået, men en drøftelse af disse ting finder jeg bør føres i udvalget. Man kunne måske også dér få øje på en eller anden ting, som ministeren ikke har fået med, og som vi så kunne drøfte.

Jeg anbefaler de tre lovforslag til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ejner Kristensen: Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om lovforslaget om bortfald af hartkorn eller matrikelskyld for ejendomme i købstæder og flækker.

I tidens løb går det tit således, at man konstaterer, at bestemmelser og anordninger er blevet forældede og utidssvarende. Under denne synsvinkel må det foreliggende lovforslag vel ses, idet det tager sigte på, at man for købstædernes vedkommende i tingbøgerne, ejendomskartotekerne o. s. v. erstatter hartkornsangivelserne for de forskellige matrikelnumre med arealangivelser.

Den nugældende ordning, hvorefter ethvert matrikelnummer er ansat til hartkorn i byerne, går helt tilbage til en lov af 11. februar 1863 om den kommunale beskatning. Imidlertid er hartkornet som skattegrundlag for længst afløst af en nyere skatte-lovgivning, som ikke bygger på hartkornet, og også ved bedømmelsen af disse bygrundes værdi i øvrigt har hartkornsbetegnelsen mistet enhver betydning. Man må derfor sige, at når forvaltningsnævnet nu med tilslutning fra Den danske Købstadforening, finansministeriet og justitsministeriet henstiller, at man i tingbøger m. v. for samtlige ejendomme i købstadkommunerne erstatter hartkorn med arealangivelser, registrerer og ajourfører man herved i overensstemmelse med en udvikling, som har fundet sted. Jeg tror også, det på forskellige områder, f. eks. ved handel og udstykningsforretninger, er praktisk at kunne operere med arealbetegnelser, så at man fremtidig kan se bort fra hartkorn.

I købstæderne og flækkerne i Sønderjylland har man ikke som i det øvrige land